

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **T. B.**, bytem X., zastoupeného Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem Vinohrady 45, Brno, proti žalovanému **Policejnímu prezidiu České republiky, Ředitelství služby dopravní policie**, se sídlem Srojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **13. 5. 2015**, č. j. **PPR-12448-1/ČJ-2015-990440**, ve věci obnovy řízení o přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby dopravní policie ze dne 13. 5. 2015, č. j. PPR-12448-1/ČJ-2015-990440 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13.200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Kateřiny Tomáškové, advokátky se sídlem Vinohrady 45, Brno.

Odůvodnění:

Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, odbor služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítlo rozhodnutím ze dne 16. 2. 2015, č. j. KRPM-20157/ČJ-2015-140007 žádost žalobce o povolení obnovy blokového řízení. Blokem na pokutu série X, č. X dne 17. 3. 2014 byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se žalobce dopustil porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu dne 17. 3. 2014 tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. A. A., reg. zn. X nebyl při jízdě v ulici Novosady v obci Lipník nad Bečvou připoután bezpečnostním pásem.

Žalobce v žalobě podané v zákonné lhůtě namítal, že v bodě 2 odvolání poukázal na zcela nesprávné hodnocení důkazů ze strany správního orgánu I. stupně (např. opomenutí provedení důkazů, resp. nepřezkoumatelné odmítnutí důkazů nabídnutých žalobcem), k čemuž žalovaný uvedl, že odůvodnění rozhodnutí je dle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), správné, což je dle žalobce nesrozumitelné, a tudíž je v této části rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále uvedl, že pomine-li skutečnost, že neumožnění vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je porušením s. ř., vypořádal se žalovaný s touto námitkou zcela nesrozumitelně (žalovaný by umožnil klást otázky policistům v případě, že by přestupce nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný). Stejně nesrozumitelná je argumentace v kruhu, kdy žalovaný připouští umožnění klást otázky policistům v případě, kdyby správní orgán I. stupně vyhověl žádosti o povolení obnovy řízení. K bodům 3.2 a 3.3 odvolání se žalovaný vůbec nevyjádřil, tudíž je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, nad jehož rámec se vyjádřil toliko k vlastní příslušnosti vydat napadené rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalovaného, doručené soudu dne 28. 10. 2015, žalobce namítl, že dne 15. 1. 2015 podal žádost o obnovu blokového řízení dle § 100 s. ř., kterou podložil prokázanou skutečností, že se přestupku nepřipoutání pásy nemohl dopustit, protože byl držitelem platného lékařského potvrzení, které ovšem neměl u sebe. V daném případě se nemělo jednat o omyl na straně žalobce, ale spíše o celkové nedorozumění mezi policisty a žalobcem. Žalobce souhlasil s tím, že neměl pásy, nicméně nesouhlasil s tím, že by se dopustil přestupku, neboť jak bylo uvedeno, byl držitelem lékařského potvrzení, které jako přílohu žádosti o obnovu řízení předložil. Jeho podpis na pokutovém bloku byl projevem souhlasu s tím, co bylo žalobci sděleno policisty na místě přestupku, tedy, že nebyl připoután pásy, nicméně s ohledem na lékařské potvrzení mu body přiděleny nebudou. Policisté měli dle žalobce na pokutový blok uvést spíše § 23 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona a nikoli § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Situace je dle žalobce způsobena i nejednoznačnou právní úpravou, která umožňuje spáchat přestupek dle

§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu i držiteli lékařského potvrzení, nicméně vlastnictví předmětného potvrzení má následně působit jako liberace ve vztahu k přidělení bodů. Bylo proto zcela nesmyslné rozporovat, že by žalobce nebyl připoután pásy, neboť skutečně nebyl, zvláště za situace, kdy policisté žalobce ujistili, že pokud lékařské potvrzení vlastní, žádné body nedostane. Policie při vědomí uvedeného problému proto přibližně od roku 2014 vždy v případě přestupku dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu na pokutovém bloku uvádí, že řidič lékařské potvrzení nevlastní. Odkázal dále na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107, že řidič, který je držitelem příslušného lékařského potvrzení, nemůže být potrestán za nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Dále žalobce namítl, že se správní orgány neměly spokojit toliko s oznámením policie o přestupku, které má povahu pouhého úředního záznamu, nýbrž vyvstaly-li pochybnosti o zaznamenaných údajích, měly si vyžádat další důkazy. Pro závěr o účelovosti předloženého lékařského potvrzení nemá žalovaný oporu ve správním spise. Odkaz na § 100 odst. 6 s. ř. v napadeném rozhodnutí je nesmysl, neboť uvedené ustanovení upravuje odkladný účinek žádosti o obnovu řízení. Výpověď policistů má dle žalobce vnést jasno do průběhu a okolností blokového řízení, tudíž není zřejmé, proč nebylo v souladu se zákonem povolit výslech policistů bez ohledu na to, jestli obviněný považoval přestupek na místě za spolehlivě zjištění či nikoli. Další argumentace žalovaného dle žalobce vychází z již překonané judikatury, neboť aktuální judikatura přezkum blokového řízení umožňuje v případě, kdy nebyl dán souhlas ze strany obviněného, což žalobce od počátku uváděl. O přidělení 3 bodů se dozvěděl až když obdržel oznámení o dosažení 12 bodů, tudíž mu nezbývalo nic jiného, než záležitost řešit žádostí o obnovu řízení.

Dále žalobce v podání, doručeném soudu dne 25. 11. 2015, upozornil na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, resp. na odlišné stanovisko dvou soudkyň k přijatému usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015 v téže věci. Uvedl, že je-li zápis bodů v bodovém hodnocení řidiče trestem a nikoli pouhým administrativním opatřením, je současná úprava přidělování bodů mimo vlastní přestupkové řízení zcela neudržitelná. Bodový systém je naopak de lege ferenda třeba pevně svázat s řízením o přestupku a body přidělovat variabilně dle závažnosti, resp. materiální nebezpečnosti konkrétního přestupku, nikoli mechanicky. V současné době je po dosažení 12 bodů řidiči na 12 měsíců odňato řidičské oprávnění na základě skutkové podstaty „recidivy“. Ta však může být toliko přitěžující okolností, nikoli samostatnou skutkovou podstatou. Pro posuzovanou věc to znamená, že pokutový blok ze dne 17. 3. 2014 není absencí zmínky o záznamu bodů v souladu se zákonem. O přidělení bodů se nevedlo s žalobcem žádné řízení a tyto byly přiděleny v rozporu se zásadou „ne bis in idem“, neboť za totožné jednání byla udělena pokuta a následně i body.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Z obsahu spisu soud zjistil, že dne 6. 2. 2015 podal žalobce ke správnímu orgánu I. stupně žádost o obnovu řízení ve věci č. j. KRPM-38940/PŘ-2014-140007. Žalobce uvedl, že dne 17. 3. 2014 byl na ulici Novosady v Lipníku nad Bečvou zastaven policejní hlídkou. Policisté s ním řešili přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Žalobce s tímto souhlasil, avšak s výhradou, že se na něj povinnost připoutat se bezpečnostním pásem s ohledem na jeho zdravotní stav nevztahuje. Byl proto vyzván k předložení lékařského potvrzení, které si však zapomněl v jiném vozidle. Policista mu proto sdělil, že za takový přestupek neobdrží žádné body a že za tento drobný nebodovaný přestupek mu udělí pokutu 200 Kč. S tímto žalobce souhlasil, podepsal blok na pokutu a pokutu také následně zaplatil. Teprve dne 14. 11. 2014 se z oznámení o dosažení 12 bodů dozvěděl, že mu za uvedený přestupek byly uděleny 3 body v bodovém hodnocení. Uvedl, že byl tedy policisty mylně ubezpečen, že mu body přiděleny nebudou. Žalobce souhlasil s tím, že nebyl za jízdy připoután pásy, avšak pouze za situace, že neměl u sebe lékařské potvrzení. Nesouhlasil tedy s tím, že se dopustil přestupkového jednání porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť se na něj dle § 6 odst. 2 téhož zákona uvedená povinnost nevztahuje. Ačkoli je na pokutovém bloku uveden § 6 odst. 1 zákona o silničním provozu, žalobce čísla paragrafů nezná. K důkazu předložil lékařské potvrzení ze dne 2. 1. 2014, zprávu MUDr. V. B., její výpověď a výpověď L. B., která měla být přítomna předání uvedeného potvrzení žalobci. Dále provedl žalobce analýzu judikatury a s odvoláním na odlišné stanovisko soudce JUDr. J. V. k usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65 požadoval, aby byl jeho návrh přednostně posouzen jako návrh na určení neexistence právního vztahu dle § 142 s. ř., tj. na určení, že mezi ním a policií nevznikl na základě uložení pokuty v předmětném blokovém řízení za nepřipoutání se bezpečnostním pásem právní vztah.

Správní orgán I. stupně učinil součástí spisu mj. kopii předmětného pokutového bloku série X č. X, v němž je přestupkové jednání popsáno takto: „17. 3. 2014, 15:40, Lipník nad Bečvou, Novosady u autobus. zast., § 6/1 a) z. č. 361/2000 Sb., řidič nepoužití zadrž. systému.“ Dále správní orgán I. stupně opatřil úřední záznamy, sepsané dne 11. 2. 2015 prap. L. K., pprap. T. N. a pprap. V. V., kteří byli členy hlídky, jež dne 17. 3. 2014 prováděla silniční kontrolu na ulici Novosady v obci Lipník nad Bečvou. V úředních záznamech všichni svorně popsali, že žalobce nebyl jakožto řidič vozidla za jízdy připoután bezpečnostním pásem, s čímž souhlasil, přičemž na dotaz pprap. N. výslovně uvedl, že lékařské potvrzení o nemožnosti být připoután bezpečnostním pásem nevlastní.

Dne 16. 2. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žádost žalobce o obnovu řízení z důvodu uvedeného v § 100 odst. 6 s. ř. zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že neshledal žádné dříve neznámé skutečnosti, které by existovaly v době původního řízení, byly žalobci ku prospěchu, a ten je nemohl v původním řízení uplatnit. Uvedl, že údaje, které žalobce předložil, jsou irelevantní a v rozporu se záznamem policistů. Jelikož policisté v úředních záznamech uvedli, že žalobce na místě kontroly k dotazu na lékařské potvrzení uvedl, že toto nevlastní, považuje správní orgán I. stupně dodané lékařské potvrzení za účelové. Žalobce se snaží ex post zpochybnit svůj souhlas se spolehlivostí skutkového zjištění přestupku v době jeho projednání, čímž navozuje situaci, ze které však nelze v obnově blokového řízení pokračovat. Dále správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek NSS č. j. 3 As

58/2007-117 ze dne 6. 2. 2008, podle něhož je obnova blokového řízení z povahy věci vyloučena.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal dne 10. 3. 2015 žalobce odvolání. V něm namítal jednak nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, který odkazuje na § 100 odst. 6 s. ř., jenž však upravuje toliko odkladný účinek návrhu na obnovu řízení. Z výroku tak není dle žalobce zřejmé, z jakého důvodu byl návrh zamítnut. Dále namítal, že vycházel-li správní orgán I. stupně z úředních záznamů policistů, kteří popisují okolnosti udělení pokuty zcela odlišně od něho, měli být tito vyslechnuti a žalobci mělo být umožněno klást jim otázky. Správní orgán I. stupně dle žalobce neodstranil rozpory mezi tvrzením policistů a žalobcem, tudíž nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále namítl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. Dále namítl, že správní orgán I. stupně argumentoval překonanou judikaturou a že se nijak nevypořádal s jeho návrhem na určení existence právního vztahu.

Dne 13. 5. 2015 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný uvedl, že jediným a nezpochybnitelným nositelem údajů zachycujícím předmětné porušení zákona je příslušný pokutový blok. Jelikož tento výslovně obsahuje odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, není reálné, aby si žalobce nebyl porušení uvedené povinnosti vědom. Podpisem na uvedeném bloku žalobce potvrdil, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a že je ochoten se pokutě podrobit. Odkaz na § 100 odst. 6 s. ř. žalovaný vyhodnotil jako srozumitelný a správný, neboť poslední věta § 100 odst. 6 s. ř. zní tak, že *„Rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání“*. K požadavku na výsledch policistů s umožněním kladení otázek žalobcem žalovaný uvedl, že tento by bylo možné provádět jen v klasickém správním řízení, nikoli za situace, kdy žalobce považoval přestupek za spolehlivě zjištěný, a tudíž podepsal blok na pokutu a možnosti provádět dokazování se vzdal. Druhou možností, kdy by bylo možné provádět dokazování, by dle žalovaného byl případ, kdy by došlo k povolení obnovy, což však nenastalo. Stejně jako správní orgán I. stupně závěrem žalovaný uvedl, že dle ustálené judikatury NSS je užití institutu obnovy řízení z povahy věci vyloučeno, byl-li přestupek projednán v blokovém řízení.

Podle § 100 odst. 1 s. ř. řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle odst. 2 účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit

v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Podle odst. 3 ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

Podle odst. 4 o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku.

Podle odst. 5 na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5.

Podle odst. 6 žádosti o obnovu řízení se přizná odkladný účinek, jestliže hrozí vážná újma účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona. Rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

Krajskému soudu je známo, že v obdobné věci téhož žalobce již rozhodoval Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 9. 2015, č. j. 19 A 44/2015-23, přičemž žalobu žalobce zamítl. Jednalo se však o případ, kdy žalovaným bylo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, jehož přezkoumávané rozhodnutí bylo obsahově a kvalitativně dosti odlišné.

V posuzované věci považuje krajský soud žalobu za zcela důvodnou.

Žalovaný dle názoru krajského soudu pochybil již tím, že přezkoumával věcnou správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo vnitřně rozporné a tím i nesrozumitelné. Žalovaný poté sám vady, které byly příčinou nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejen neodstranil, ačkoli byly tyto trefně žalobcem v odvolání namítány, naopak tyto vady zopakoval a připojil k nim další pochybení, zejména v nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami.

Předně krajský soud uvádí, že důvody obnovy řízení upravuje s. ř. v § 100 odst. 1 a 4, tudíž výrok rozhodnutí, jímž je návrh na obnovu řízení zamítán z věcných důvodů (nikoli např. pro nedodržení zákonem stanovené lhůty pro podání návrhu) by měl obsahovat odkaz na některé ze zmíněných ustanovení, přičemž z odůvodnění by následně mělo být zcela zřejmé, z jakého konkrétního důvodu je návrh zamítnut. Odkaz správního orgánu I. stupně na § 100 odst. 6 s. ř., který žalovaný označil za správný, je zcela nepřiléhavý, neboť toto ustanovení upravuje zejména podmínky odkladného účinku žádosti o obnovu řízení, přičemž poslední věta toliko stanoví okruh osob, jímž se rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení doručuje, a dále výslovně upravuje aktivní legitimaci žadatele k podání odvolání proti takovému rozhodnutí. Nejedná se o ustanovení, jímž by bylo možné odůvodnit rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu.

Zásadní vadou, které se však správní orgán I. stupně dopustil, a kterou následně i přes výtku žalobce žalovaný zopakoval, je nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost. Správní orgány obou stupňů se totiž na straně jedné důvody, jimiž žalobce v žádosti o obnovu řízení argumentoval, zabývaly, na straně druhé zcela nelogicky odkázaly na judikaturu NSS, která užití institutu obnovy řízení v případě řízení blokového zcela vylučovala bez dalšího. Z odůvodnění rozhodnutí tak není zřejmé, co bylo skutečným důvodem zamítnutí žalosti žalobce.

Správními orgány obou stupňů zmíněná judikatura NSS pak byla v době jejich rozhodování již vsutku judikaturou překonanou a tvrzení, že obnova řízení provedeného ve formě řízení blokového je z povahy věci vyloučena, není pravdivé.

Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, konstatoval, že „*povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově. Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu. V jejich neprospěch by zde totiž existovala jen elementární skutková zjištění a z nich vyplývající právní závěry obsažené na bloku a na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Případné svědecké výpovědi osob, které uložily pokutu v blokovém řízení, by měly daleko menší důkazní sílu, neboť tyto úřední osoby by si na skutek kvůli množství jimi vyřizovaných bagatelních případů a uplynutí značné doby již těžko v podrobnostech pamatovaly. Jestliže by se k tomu přidala důkazní aktivita žadatelů o obnovu podepřená svědeckými výpověďmi jim spřízněných osob, byl by v mnoha případech výsledkem obnoveného řízení závěr o tom, že spáchání skutku nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Tím by se smysl blokového řízení zcela popřel a postupně by se z něho stal způsob, jak uniknout sankci za přestupek. Z těchto důvodů nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta. Jiná situace však nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení*

tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv. Žadatel o obnovu řízení může zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení s odkazem na to, že skutek nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem, jako tomu bylo v nyní projednávané věci. Záměna identity byla tvrzena a několikrát prokázána v trestním řízení (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2002, sp. zn. Tpjn 309/2001, publikované pod č. 57/2002 Sb. NS, P. Šámal: K postupu při záměně identity obžalovaného v pravomocném rozsudku, Právní rozhledy č. 6/2000, str. 255), takže řešení této problematiky má nepochybně význam i pro účely blokového řízení. Lze si však představit i případy zfalšování podpisu obviněného z přestupku, který jeho spáchání nepopřel, avšak dožadoval se projednání přestupku v běžném správním řízení. K zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku však dokonce může dojít i tehdy, když se žádný přestupek nestal nebo kdy nebyl ztotožněn jeho pachatel. Rozšířený senát dosud neřešil žádný případ zfalšovaného podpisu obviněného z přestupku na pokutovém bloku. Nicméně pro účely posouzení předložené právní otázky musí být i na takové případy pamatováno. Také v případě zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku je totiž nutné vycházet z toho, že tato osoba neudělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a v důsledku toho jsou zpochybněna i skutková zjištění učiněná v tomto řízení.“

V návaznosti na uvedené závěry lze tedy toliko tvrdit, že obnova řízení v případě přestupku, který byl řešen v blokovém řízení, zásadně nepřichází v úvahu, avšak jsou situace, při nichž je připuštěna, a těmi jsou v souladu se závěry rozšířeného senátu pouze případy, kdy žadatel o obnovu řízení (domnělý přestupce) neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, neboť souhlas ve skutečnosti učinila jiná osoba, event. došlo ke zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku. Dále pak NSS v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, č. j. 4 As 86/2013-35, uvedl, že „nad rámec výše citovaných závěrů rozšířeného senátu je obnova řízení přípustná podle názoru Nejvyššího správního soudu i v dalších případech (které však musí být velmi přísně a restriktivně posouzeny s ohledem na konkrétní okolnosti případu, neboť v opačném případě by byl popřen smysl blokového řízení a protože by se z něj stal způsob, jak uniknout sankci za přestupek), kdy by se v důsledku nepřipuštění možnosti obnovy řízení jednalo o extrémní případ nespravedlnosti, který by zásadním způsobem narušil důvěru občanů v Českou republiku coby materiálního právního státu, kterým je Česká republika v souladu s čl. 1 odst. 1 Ústavy. Příkladem takového extrémního případu, jenž by odůvodňoval připustit obnovu řízení v případě přestupku řešeného v blokovém řízení, by bylo tvrzení žadatele o obnovu řízení, podle kterého sice dal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, ale to pouze pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů (např. bitím žadatele), nebo z důvodu bezprávné výhrůžky učiněné těmito policisty (např. vyhrožování namířenou pistolí).“

Nebylo však možné v době vydání napadeného rozhodnutí odkazovat na judikaturu NSS z let 2007-2008, která byla uvedenými pozdějšími závěry rozšířeného senátu NSS překonána.

Dále krajský soud považuje za důvodnou i žalobní námitku, kterou žalobce vytýkal žalovanému způsob, jímž se vypořádal s jeho námitkami proti neprovedení výslechu policistů. Z citovaného obsahu spisu a obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně je totiž zřejmé, že správní orgán I. stupně opatřil nové důkazy v podobě úředních záznamů policistů, k jejichž obsahu činil skutková zjištění. Žalobce se proto logicky domáhal, aby bylo provedeno „řádné dokazování“ a byla jeho tvrzení a předložené důkazy konfrontovány s tvrzeními policistů. Žalovaný však označil za nemožné provádění dokazování ve fázi řízení o povolení obnovy v případě, kdy se jedná o obnovu blokového řízení, a připustil toliko dokazování ve fázi obnoveného řízení. Tímto způsobem však nijak nereagoval na skutečnost, že správní orgán I. stupně opatřil nové podklady a z těchto činil skutková zjištění. Z pohledu vznesené odvolací námitky tak byla argumentace žalovaného nepřiléhavá.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že správní orgán I. stupně pochybil i tím, že neumožnil žalobci se ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. seznámit s obsahem spisu ve fázi před vydáním rozhodnutí, a že rozhodnutí žalovaného rovněž trpí vadou spočívající v tom, že nijak nereagoval na odvolací námitku žalobce, že nebylo rozhodnuto o části jeho žádosti, v níž se domáhal přednostně určení existence právního vztahu dle § 142 s. ř.

Naopak teoretický rozbor rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69 v posledním podání žalobce byl učiněn bez vazby na žalobou napadené rozhodnutí, tudíž krajskému soudu není zřejmé, jaký vliv mají úvahy žalobce (činěné zejména de lege ferenda) na zákonnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení.

S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Krajský soud věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení, který je právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. Žalovaný je povinen srozumitelně a jednoznačně uvést, co je důvodem zamítnutí žádosti o obnovu řízení, použít příslušnou právní kvalifikaci a v souladu s judikaturními závěry výše vyhodnotit, zda tvrzení žalobce o tom, že byl v omylu o právní kvalifikaci předmětného přestupkového jednání, lze podřadit pod výjimečné situace připuštění obnovy blokového řízení.

Výrokem II. soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. o tom, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 13.200 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, a dále náklady za zastupování žalobce advokátkou, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9.300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1

písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepis žaloby a sepis doplnění žaloby [odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT], a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, **může** oprávněný podat návrh na exekuci.

V Olomouci dne 11. května 2017

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová